

Verslag van boekbespreking leeskring "De Omslag" op 28 maart 2017

Gelezen: Egidius van Maria Stahlie

Wat vonden we ervan:

Wil: Begin spannend later zakt het verhaal in en wordt het langdradig; heeft niet zoveel indruk gemaakt.

Marné: Heel langdradig onsamenhangend boek, niet mooi maar in het begin was het wel goed.

Nelleke: Heel erg mooi boek prachtig verhaal, prachtig geschreven. Had medelijden en medeleven met Annette en vond het een afgerond verhaal. Einde is bizar; het is geen tijdloos boek en dat is jammer.

Joke: Heeft 200 blz. in de trein gelezen. Heeft een soort weerstand tegen Annette. Er komen erg veel personen in voor.

Annelies: Heleboel woorden niet mijn boek.

Gerda: Zwaar overdreven zoals er met verschillende dingen werd omgegaan, zoals b.v. het feit dat haar moeder abortus heeft laten plegen en teveel hetzelfde als in haar boek Scheerjongen.

Richtje: Aanleiding tot het boek wel origineel uitgangspunt. Soms wel aardig. Vraagt zich af wat is de rode draad van dit boek. (nieuw lid)

Janny: Soms langdradig maar tenslotte vond ik het een goed geschreven mooi boek.

Paulien: Mooie roman, waarin het kijken naar kunstwerken maar ook naar het leven zelf, centraal staat. Daarbij wordt het verhaal van Annette knap verweven met verschillende publieke gebeurtenissen. (afwezig)

Korte inhoud:

Hoofdpersoon is Annette van 't Hoff. In de vier delen waaruit het boek bestaat lezen we haar leven. Het eerste deel "Vuurdoop" speelt zich af in 1972, Annette is dan 10 jaar en haar moeder vertelt haar in vertrouwen over een abortus die ze niet lang geleden heeft laten plegen. Haar vader was het daar niet mee eens en trekt zich vanaf dat moment terug in zichzelf.

Haar moeder drukt haar op het hart er met niemand over te spreken, niet met haar vader en ook niet met zus Pauline en broer Max.

Annette beseft dan dat het leven niet vanzelfsprekend is en het bestaan evenmin. Ze beeldt zich een fantasiebroertje in en noemt hem Egidius, ze neemt zich voor te leven voor twee.

Het tweede deel "Lichterlaaie" verhaalt over haar verblijf in de V.S. in het kader van haar studie kunstgeschiedenis. Tijdens een omvangrijke tentoonstelling over "Stillevenen" raakt ze gebiologeerd door een "Stilleven met vis" van Pieter Claesz. Haar begeleider komt met een artikel over 'contemplatief kijken' waarin wordt beschreven hoe je in een kunstwerk kunt afdalen naar het diepe hart van een schilderij.

In de V.S. leert ze de drie broers Rossi kennen en trouwt later met een van hen.

Wanneer ze naar Nederland terug keert wacht haar een onaangename verassing; haar vader is spoorloos verdwenen en heeft dus haar komst niet afgewacht. Voor Annette onbegrijpelijk, omdat ze zich met hem veel meer verbonden voelt dan met haar moeder. Hoewel ze begrijpt dat haar vader weg is gegaan bij haar moeder, voelt zij zich door hem in de steek gelaten.

In het derde deel "Onder as bedolven" is Annette 43 jaar, getrouwd en heeft twee zonen. Ze is inmiddels een succesvol kunsthistorica, een gevierd Tv-presentatrice en doceert aan de universiteit. Ze vindt haar werk interessant, ze is geliefd bij haar studenten en collega's en heeft geen geldzorgen.

Ze woont in een mooi huis in Amsterdam en leidt een gelukkig gezinsleven. Haar zegeningen zijn bijna niet te tellen. Maar toch is ze niet gelukkig. Ze komt in een midlifecrisis en raakt haar jeugdig vuur kwijt, voelt zich tegenover haar man en kinderen schuldig omdat ze doet alsof ze gelukkig is. Haar crisis bereikt een hoogtepunt wanneer ze op zoek naar het verdwenen vuur een seksuele relatie begint met een buurman en zo haar relatie met haar man op het spel zet. Hierdoor groeit haar schuldcomplex en ze is dan ook opgelucht wanneer haar minnaar de relatie beëindigt. Naarmate haar schuldcomplex groter wordt mist ze haar vader, met hem zou ze hierover kunnen spreken; hij zou haar begrijpen. Wanneer haar broer haar vader heeft opgespoord durft ze niet naar hem toe te gaan. Tenslotte gaat ze toch en hij herkent haar niet en loopt haar gewoon voorbij. Ze laat het daarbij en keert terug naar huis.

In het vierde deel “Egidius” komt het tot een emotionele ontlading die voor haar louterend lijkt te werken. Ze heeft steeds tegen haar man en kinderen willen zeggen wat er met haar aan de hand is maar durft dat niet uit angst hen te verliezen. Ze denkt er over haar schuld in te lossen door net als haar vader voorgoed te verdwijnen, maar er gebeurde iets waardoor ze niet in zichzelf gekeerd kan blijven. Haar schuld was erkend, ze bestond weer.

Over de schrijfster:

Maria Stahlie (pseudoniem van Madelien Tolhuisen) werd in 1955 geboren in Arnhem, groeide op in Breda, waar ze op veertienjarige leeftijd haar latere partner Dick Schouten leerde kennen. Beiden gingen studeren aan de Universiteit van Amsterdam, waar Stahlie in 1984 cum laude afstudeerde in de Nederlandse Taal-en Letterkunde. Na haar afstuderen begon ze haar loopbaan als beoordelaar van manuscripten en vertalen van boeken bij een uitgeverij. Ze was recensent bij Vrij Nederland maar koos uiteindelijk voor het schrijverschap.

Maria Stahlie publiceerde verhalen en romans, waaronder

Het beest met de twee ruggen (1994) genomineerd voor de AKO Literatuurprijs en de Libris Literatuurprijs.

Honderd deuren (1996) onderscheiden met de Multatuliprijs.

Zondagskinderen (1999) genomineerd voor de Generale Bankprijs.

De lijfarts (2004) genomineerd voor de Anna Bijnsprijs.

Voor haar oeuvre ontving ze de Annie Romeinprijs 2005.

Janny.